

Почтову оплату заплачено гуртом.
Pocztową opłatę zapłacono gryczakiem

Наш Лемко

РІК III.

Ч. 6 (54)

Львів, 15-го березня 1936

Виходить двічі в місяць

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 257-90
NASZ LEMKO, LWOW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 зол., Піврічно 1·80 зол., Чвертьрічно 1— зол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1½ ам. дол. або рівноЕартист.

В 60-ліття уродин перемишльського Владики

Уроцисто святкував Перемишль дні 3-го березня уродини нашого Владики, Преосвященого Кар Йосафата Коциловського. Свято почалося архиєрейською Службою Божою, яку відправив єпископ-помічник д-р Григорій Лакота в асистенції численного духовенства. Співав претарно хор „Перемишльського Боява“. У сталях храму засіли представники Української Парламентарної Репрезентації, установ, організацій і шкіл, а вірів битком виповнили просторий храм. По богослуженні зложили побажання Достойному

Ювілятові Кир Йосафатові численні делегації, а саме від Української Парламентарної Репрезентації послі Б. Целевич і Д. Великанович, від Генерального Інституту Католицької Акції д-р Маркіяна Дзеворович, від 44-ох українських уставів Перемишля і Повітового Народного Комітету УНДО д-р В. Загайкевич, д-р М. Рибак і п. Загікова, від Лемківщини д-р Василь Блавацький, адвокат зі Сянока. Оде тільки найважливіші делегації, які складали побажання.

— — —

ДО ВІДОМА ВСІХ ПАСІЧНИКІВ!

Пасічника Секція при Кружку „Сільський Господар“ у Вороблику корол. повідомляє всіх пасічників на Лемківщині, що посередництво при купні штучної вощини найліпшої якості по ціні ринковій. Секція робить на замовлення добре американські вулики (Лянстро-та і Дадана, конструкції »Роя«) в ціні за вулик з рямками від 10—14 зл. Усіх свідомих газдів закликаємо до пасічництва, не оглядаючись на обіцюванні »рай« на... Сибір... Пасічництво великий дає користі, а мало праці й накладу.

Писати до Степана Вархоляка — «Пасічника Секція», Королів. Вороблик, п. Wróbluk Szlach.

Sygn. VI. I. Pr. 57/3. Wyciąg z protokołu wspólnego posiedzenia nieawnego

S.d okręgowy Wydział VI. I. karny we Lwowie w składzie Wiceprez. S. O. Ł. Malicki — jak przewodniczący, S.S.O. T. Będeaszewski i S. S. O. Dr. J. Locker jako głosujący w sprawie konfiskaty Nr. 4 (52) czasopisma pt. „Nasz Lémko“ z datą Lwów, dnia 1. I. 1936 r. do Syga. VI. I. Pr. 35/36. — na posiedzeniu nieawnem w dniu 15 lutego 1936 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanowiono uznać za usprawiedliwoną dokonaną dnia 17 lutego 1936 r. przez Starostwo grudziąckie we Lwowie konfiskatę czasopisma pt. „Nasz Lémko“ Nr. 4(52) z daty Lwów, dnia 15 lutego 1936 r. — zawierającego: 1) w artykule pt. „Widopid“ hromadzianam sela Łosia“, — w ustedzie od słów: „wsł szcze tak“ — do końca artykułu. — 2) w artykule pt. „Jak n dżunglach“ — w całości. — 3) w artykule pt. „Nawit molotyśia ne wilno“ w ustedzie od słów: „ot, s'czobula prytoka“ — do słowa; „molotywny“, znaniomu występu z art. 170 k. k. — zarządzać niszczenie całego nakazu i wydać w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego piśma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz by orzeczenie niniejsze umieścić bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następcza przewidziana w § 21 ust. druk. z dnia 17/12 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uzasadnienie: Ogłoszenie drukiem wymienionych artykułów podających falszywe dane o stosunkach na L. m. k. o. s. y. z. n. e. może wywołać niepokój publiczny. Według §§. 487, 489, 493 p. k. oraz §§ 8637 ust. prz. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Przewodniczący: Ł. Malicki w. r. Protokularz: Z. Sankowski wr. Za zgodność: Lipanowicz kier. sekret.

Під розвагу старим лемкам

„Правда“ в 9 числі з 1. III. ц. р. поміщує таку статтю: „Лемкам на увагу“.

У дніах 12. і 13. лютого ц. р. відбулося в Кременці Православне Епархіальне Зібрання. Зібранням провідив архієпископ Алексій, при співчасті єпископів Симона та Полікарпа. Після відкриття Зібрання архієпископ Алексій сказав промову про великі заслуги маршала Пілсудского. Потім секретар Волинської Духовної Консисторії, що недавно радикал, Іван Власовський відчитав спеціальну ухвалу „вірності ідеям маршала Пілсудського“. Цю ухвалу Зібрання прийшло й обрало спеціальну делегацію для доручення ухвали волинському воєводі, Г. Юзефському. На внесення протоієрея С. Грушки з Луцька, Зібрання ухвалило асигнувати з грошей Волинської Епархії

2.000 зл. на будову пам'ятника та присяги в Луцьку. Ухвалили також вислати привітальні телеграми до митрополита Дрогобицького, до прем'єра M. Зіндрам-Косцялковського, до міністра Віроісповідань і Народної Освіти В. Святославського та до волинського воєводи Г. Юзефського. Так відбулася урядова частинно заповідженого православного церковного зібрання. Що ухвалено для оздоровлення відносин у православній Церкви на Волині, не знати, хоч те зібрання, саме малі обговорювати чисто релігійно-церковні справи.

Як з того бачимо, воно занялося властиво політикою. Відно з того, як то дурили наших Лемків, що Унія то „пільська“ віра. А воно виходило на ділі якось інакше.

— — —

ГРОМАДЯНИ — ЛЕМКИ складайте свої ощадності в Кооперативному Банку „ДНІСТЕР“
ЛЬВІВ, вул. РУСЬКА ч. 20., де крім звичайних відсотків можете одержати ще й нагороду за ощадність 25-100 злотих.

Передумови розвитку кожного народу

Дуже часто доводиться читати в книжках і часописах, або чути в промовах і проповідях, що в біді треба помагати собі різними способами: отак радять закладати кооперативи, поліпшувати годівлю худоби, впроваджувати поліпшені форми рільної господарки, братися за торговлю, читати часописи, книжки і т. д.

Зате рідко можна почути, що піднести народ з біди і нужди це справа розумного виховання. Коли Німці, ще в наполеонівських часах програвали на користь Французів одну борбу за другою, почали придумувати, якби спастись від великого нещастя і нужди, в яку вони попали внаслідок поневолення Французами. Одному німецькому вченому, вдалося перевонати Німців, що побіду може їм принести тільки доцільне виховання, тобто добре підготовлення молодь, а не виключно велика скількість жовнірів, або зброї. Німці послухали і перші в Європі впровадили загальний примусовий обовязок ходження до школи. Минуло кілька десятілів і школа показала цілому німецькому народові, чим вона є для нього. В 1870 р. Німці віднесли над Французами таку величаву побіду, що вона відразу поставила їх поруч наймогутніших народів світу.

Щось подібне сталося з тими ж Німцями по світовій війні. Здавалося, що Німці, розбиті й роздоптані, вже ніколи не піднесуться, або бодай на довгі віки будуть залежні від побідників. Однаке, як бачимо, Німці піднеслися далеко-далекоскоріше, ніж думали побідники. Не тільки піднеслися, але стали знову-ж грізними для побідників. «Хоч ми й програли війну», — говорено в Німеччині, — «хоч ми й стратили всі кольонії, багато копалень вугля й заліза, хоч ми стратили багато — багато скарбів, та не стратили ми нашого народного живого скарбу — нашої молоді. Наша молодь — це наш незаступний скарб, і як довго вона в наших руках, так довго ми не є побіджені ани покорені. Наша молодь — це копальні живої невичерпаної енергії волі й віри в краще майбутнє».

Ніколи ще Німеччина не опікувалася так старанно своїм дорostenком, як по програмі світовій війні. Завдяки відповідному вихованню молоді Німеччина незвичайно скоро, не в кілька десятілів, але в

кілька націй літ по програмі війни, стала настільки сильною, що важилася перечеркнути упокорюючий її Версальський договір, а тим самим виповісти нову війну побідникам.

Але вже ніхто з побідників не пішов війною на Німеччину, і Німеччина знову-ж виграла хоч і без зброї війну зі своїми переможцями.

Повищі приміри виказують на-глядно, що виховання це най-успішніший засіб піднести народ з упадку. Заходить питання, коли найдогідніша пора розпочати виховання людини, щоби воно дало бажані наслідки?

Чимало людей впевняє, що малі дитини нема що виховувати. «Вона-ж ще не тямуша, нічого не розуміє; треба, кажуть, підождати, аж виросте тай уже тоді, як навчиться писати, читати і раху-

вати, можна зачинати наводити дитину на розум». Однаке ті, що так говорять, дуже помилляються. Виховання людини треба розпочинати від найраніших літ, уже від колиски. Чому так? Бо кожна дитина, доки ще мала, то так як тісто, подається під нашим натиском і дає зі себе творити різні форми. Діти є такими, якими їх «виліпили» ті, що їх виховували, тобто їх батьки й їх учителі. Діти не мають ще життєвого досвіду, не носять у своїх малих головках тих усіх відомостей, що ми їх надали, — діти це так, як урожайні, але ще нічим незасіяне поле. А звісно — на урожайному полі все може вродитися і збіжжа і бурян, залежно від того, що посімо. А відомо, що як не засіяти зерна, то бурян і так виросте. Виховувати значить не допустити, щоби на тому полі засіялося бурян, тобто лихі звички, зате як найревніше дбати, щоби на ньому зросли як-найхоссені плоди, тобто добре, побажані звички.

(Далі буде).

—○—

ГОЛОС ПЕРЕСТОРОГИ

До редакції «Українського Слов'я» в Буенос Айрес (Аргентина) кожного дня надходить багато листів з совітської Росії. Один із цих листів звучить так:

«Дорогі Браття і Сестри! Пишу до Вас цей лист на вічне прощання. Лист той затримайте, бо більше не отримаєте від мене ніяких відомостей. Я є на Сибірі, за- суджений на 5 років вязниці. За- судили мене за те, що я, повіривши в добробут совітської Росії, перешов польсько-совітський кордон. Думав знайти ліпше життя в краю свободи, і знайшов: сидів 5 місяців у вязниці, дістав су- хоти.

«На Сибірі вже 3 місяці пере- буваю. Кінч тут своє життя. Вчора думав, що наступить смерть; кров з уст без перерви ллеться.

«Смерть минула. Я сам для се-

бе смерть готовав. Був здоровий, а за рік часу все мені в середині зогнило через те каторжне життя.

«Знаходжуся в загальнім «бараку», де буду без кінця. Гонять нас на роботу під крісами, будуть нас у годині 5-тій ранку, а з праці приганяють у 9-тій увечір. Кожен день обід — капуста з смердячою рибою, а на вечеру вівсяна каша. І так живемо, не бачучи ніяких товщів. Мушу згинути, бо для моєго організму нема поживи. Хоч я є цілком хорій і не маю вже сили, то на роботу мене гонять, бо як не піду, то, не зважаючи на те, що я вмираючий, садять мене до темниці.

«Мушу йти й рубати дерево в лісі до того часу, поки серце беться. Спочину щойно тоді, коли серце замовкне. — Гавриїл Кучко».

3 ІСТОРІЯ ЛЕМКІВЩИНИ.

Половину сумежної *Лодини*, «се-ла в Сяніцькій окрузі», згаданої в сяніцьких судових записках вперше в 1442 р., продав 13. червня 1458 р. Юрій Чесикович з Букового Іванові Долинському, перемиському хорунжому, разом з лісами і острівством на ріці Сяні.

Село *Дідня*, над безіменним потічком, лівою притокою Сяні, було осередком маєтності шляхот-

ської родини, що від цієї оселі приняла називу *Дидинських*. Маргарета, вдова по Миколі Дидинськім ставала 26. листопада 1435 р. перед сяніцьким судом в справі розмежування Дидні від Срогова та Грабівниці. Села *Темешів*, *Кремяна*, на схід від Сяні *Яблониця* і *Видр*, на знані вже під 1472 р. Також село на захід від Дидні *Яблінка* існувало вже тоді. Між Дидинськими та Чесиковичами, власниками сумежних сіл *Грабівниці* та *Не-*

боцька приходило перед сяніцьким земським судом в рр. 1435 і 1441. до граничних суперечок та процесів. До Чесиковичів належало ще село *Букове*, теперішній Буків, на південь від Березова.

У стоковиці Вислока, над горішньою Стобницею, правою притокою Вислока, стірчало село *Гумниська*, *Гірки* та *Волю* на кінці *Гірок* (теперішньої Горецької Волі), «котрі то села лежать в Сяніцькій о-крузі». Над річкою Стобницею лежить також місто *Березів*, належне до маєтностей рим.-кат. перемиського єпископства. Перед сяніцьким городським судом візвано 27. квітня 1447. р. перемиського рим.-кат. єпископа і лавників міста Березова за те, що у вязниці в Березові тримали шляхтича Адама Ольхівця. Казимир Ягайлович надав 15. травня 1488. р. перемиському єпископові право на ярмарок в місті Березові «в Руській землі» в день св. Франца (4. жовтня).

Перед сяніцьким судом велася 1465. р. справа про розмежування між Березовом та *Старою Весею*, маєтностями перемиського єпископа, з одного боку і Малинівкою, власністю Смільницьких, з другого. Дещо раніше, 25. серпня 1460. р. Петро з Райтерович, підкоморий Сяніцької Землі, перевів і затвердив розмежування маєтностей перемиського єпископства: Березова, Старої Веси, *Близного*, *Плосиной Волі* і *Домараза* від сіл Генриха Камянецького: *Яблониці* (тепер Польської), *Оріхівниці* (тепер Оріхівки) і *Ясениці*.

(Далі буде).

Покайтесь люди

Гриць Кривонога злий як вовчище, кляв у всі застави...

— А бодай! дехто видати — кричав до юрби хлопців — щоби мені порідному газді з діда прадіда, такий смаркач коропативник шпіритайки — за мої власні гроші — не хотів продати... Хто видав давно яку коропативу? Шов собі газда до Мошка, сідав за стіл, як який шляхтич, тай ковтався квартою за квартою. А сьогодні... Мошків Лейба коршми не тримає, бо Рада заборонила йому, лише кіньми гіндлює, але таки часом потайки шкляницю, зідві, шпіритайки перепродує. От, добре, що хоч він дбає за чоловіка, бо така проклята корпоратива — хоч гинь! — не продасть і пів кубка...

І старий Кривонога поплентався зі сваркою до Лейби Пінкаса під церквою.

Не поможет бабі кадило, як бабу сказило...

Криничанські господинове уряджують в Горлицях в неділі в бурсі свої збори (щоб людей відтягнути від Служби Божої в неділю). Хоть в «Нашім Лемку» ч. 1. ц. р. звернув ширше на ту соблазн увагу, яку воно через непошанування святих днів поширяють між нащими селянами.

І думаєте, що признали свій блуд і вже не будуть робити в неділі зборів? Де там! Горбатого вже і могила не випростає. Вони вже так стратили честь, що ще того боронять — і то так по дурному, що навіть кінь з того ретався...

Чому роблять збори в неділі, в які випадають великі свята, то воно бороняться тим, що в будний день, деякі учителі чи інші «інтелігенти» не мають часу, бо заняті («Лемко» ч. 4.). Знаємо, що деякі ті «трудові інтелігенти» зовсім не мають заняття, крім кількох учителів. Але навіть якщо мали би самі вуха тій тяжкої праці і то всі, не лише тих трох чи чотирьох учителів, то вже то тим самим мають святі дні не шанувати? Приймім, що тих трох адвокатів (що не мають і так заняття дуже) і тих трох чи чотирьох учителів не може урядити зборів у вівторок, тоді чому не можна в інші дні таких зборів урядити? Треба мати дуже тупу і планну голобву, щоб такого не видумати і то без їх школи і щоб неділі були пошановані. Українські установи мають великі тисячі членів, а між

ними є багато урядників і учителів, та іншої трудової інтелігенції, які не можуть прибути в будний день на збори, однаке ніколи зборів в неділі і свята не уряджують. Українські установи, як пам'ятаю, уряджують свої річні збори все в чужі свята, і тому все є в порядку.

Українські установи уряджували, як знаю, свої збори в польський зелений понеділок, на всіх святах в листопаді, або як се було недавно, на польські різдвяні свята урядили зізди «Рідна Школа», «Українські» і «Сільський Господар». І трудова інтелігенція була, і селяни, та ніхто не опускав Служби Божої. Чи так само не могли зробити лемківські господини? Видно що ні, бо ім ходило збезчестити святий день, а до тої роботи ще і селян втягнути.

Щоб себе висміяті, то кажуть, що в бурсі рано в 8. год. була Служба Божа. Чи то Служба Б. була в оголошенню? Чи навіть не оголосили; бо була зовсім несподівано — а друге, скажіть хто з такої Восової чи Ждині чи інших далеких сіл міг кілька миль іти нічю, щоб рано в 8. год. вже бути, коли до наших церков на місці в селі, селяни сходяться щойно коло 10 год. Зрештою сама тоді практика показала, кілько було селян в бурсі в 8 год. рано!!! Хоч бурса і московофільська, то ось кільки буде шанувати святі дні й буде ведена в християнськім дусі, то ніхто не буде мати нічого

Гриць Кривонога колись був таки справді статочним господарем, мав 20 моргів поля, жінку, синів і доньки. Біда тільки, що всі були охочі до птички, а жінка Явдоха вже давно вмерла, бо її авто п'яну переїхало, старший син згинув в тюрмі, молодшого вбили співтовариші-опришки, доньки обі десь загирилися і ніхто не знає, де коротають свій вік...

Лишився сам старий Кривонога в хаті з кількома клаптями задовженого поля...

Другого дня рано почули сусіди в хаті старого Кривоноги судорожний крик.

Перелякані вбігли натовпом у хату й очам іх представився жахливий вид: по середині хати стояв з витягненими руками Гриць Кривонога в одній сорочці і розхрістаним волоссям та переразливо кричав...

З отворених наостіж дверей нісся задушливий сопух шпіритай-

ки. Гриць Кривонога втратив зір!...

— Люди добрі! — кричав — присягаю вам, що тої проклятої шпіритайки і до уст більше не візьму, і вас усіх від неї перестерігаю! Ось дивіться! Темного вічного калюкі з мене зробила. Відобрала мені поле, жінку, дітей, — я не опамятається, хоч добрі люди як Савко крамар і другі читальники навертали мене на добру дорогу. Аж тепер, коли шпіритайка відобрала мені найбільше добродійство людини — зір — я опамятається — пізнав свій блуд, та вже пізно!.. Покайтесь люди!

І старий Кривонога вичерпаний, безсило повалився на долівку...

Сусіди, що спершу побожно і зі страхом слухали його слів — заметушилися, підняли його і зложили обережно на тапчані... на вічну дорогу.

С. Вархоляк.

проти неї, і вона не буде »гольом в оці« і не буде шкодити »українським плянам і мечтам«, бо перед війною була також в Новому Санчі московофільська бурса, однак маємо кількох наших патріотів і то добрих, що були в ній виховані, — московофілами не є. Або другий противний приклад: В Перемишлі в українській бурсі виховувався також теперішній настіятелем горлицької бурси, а мимо того не є тепер українцем.

Отже не можна вбє бути цілком певним, що хтось вже мусить бути таким, в якій був бурсі. Щодо тих зборів в Горлицях, то треба

сказати, що вони чомусь не подобались також навіть многим московофілам, і проти них зборів на віть »Русский Голос« зі Львова. Криницький »Лемко« ліпше зробить, як зверне увагу на московофілів священиків, з яких двох на Лемківщині перейшло на православ'я (Святкова та Ізба), або на родину одного із своїх редакторів, бо в ній направду заголосні діються »лайдацтва«, а українським »деканам« най дасть спокій, бо вони мають свою духовну владу, до якої такі справи належать, якщо такі мали би місце.

О. П.

Наша доля в наших руках

Брати Лемки! Застановімся над нашою долею, пізнаймо себе та проженім від себе московську капецьку гниль. Рука в руку з нашими братами з цілим українським народом ставаймо за ясне ліце Карпат.

Не даром сказав наш поет Тарас Шевченко: »В свій хаті своя правда і сила і воля«.

Ми не забуваймо його чудових слів та переводім іх у наше життя, не будьмо байдужими! Читаймо свою літературу, читаймо та передплачуймо свою газету »Наш Лемко«. Нашим громадянським обов'язком є поширити наш український часопис в кожній хаті на Лемківщині, в кожній українській рідині в Карпатах.

Вже найвищий час — брати Лемки! Перестаньмо бути соннimi, берімся до науки та за братню роботу і будьмо вдячні цим нашим братам, що про нас Лемків дбають і нам помагають. Але зрозумійно ще і це брати Лемки, що ми повинні співідповідати з ними та на кожному кроці помагати, чим можемо такій ідейній народній праці.

І не буде нам лячна хмаря, що зависла над нашими горами, бо Карпати не одне лихо вже бачили та і це все кріпко передержали.

Лемко з Канади Т. М.

— 0 —

Як Москва поневолювала Український Нарід буде в наступнім числі, бо це Шевченківське число.

Наука не йде в ліс

Криницький »Лемко« заохочував людей, щоб в неділі опускали Службу Божу та йшли на якісніх зборах до Горлиць. Треба признасти, що його наука не пішла в ліс і видаває діявольські овочі. В однім селі тут на Лемківщині є один багач, що має досить талярів. Йому приходить криницький »Лемко« вже кілька літ, бо від самого початку, і за його він не дав ні гроша та казав, що і не дасть, хочби до його приходив і сто літ, бо він тої газети не просив, а як сама задармо йде, то хай іде...

Цього року в лютому, він наше велике свято пішов на ярмарок купити тача, і купив. Та коли я про це довідався і кажу до його: »То ви не боялися Бога і пішли в свято на ярмарок. Він мені відповів, що він читав в криницькім »Лемку«, що »пани« запрошують газдів в неділі і свята до Горлиць на якісні там свої соборання, отже коли можна йти в свято і о-

пускати Службу Божу для панського інтересу, то чого не вільно йому піти до міста в свято у власному інтересі, — а зрештою коли за того гріх, то най зато відповідають пани з криницького »Лемка«, коли таке голосять. Я йому відповів, що то правда, що ті »панове« колись тяжко будуть перед Богом відповідати за ті згіршення, але і він, що таке слухає і ходить навіть на ярмарок, буде також і за себе на суді Божім відповідати і там »господинове« з криницького »Лемка« за него не заступляться і йому не поможуть. Призначав мені слухність та казав, що так більше робити не буде, а газета »Лемко« най іде, бо задармо йому треба паперу.

З тим ми оба розійшлися, але як ще коли з ним зійдуся, то мусиши його переконати, що хоч газета задармо, то і так мусить, єї з почти звертати там, з откаль прийшла, бо не вільно християни-

нови читати такої газети, яка в неділі одягає людей од церкви і не шанує святих днів. — Та лемяк!

НАД ГОРІ КАРПАТИ.

(Віршок присланій з Канади)

Над гори Карпати
Наші думки рвуться,
Бо там наші молоді Лемки
З твердого сну будуться.

Ой зайди, зайди зірко красна,
Освіти нашим братам Лемкам
Кожній куток ясно:

Нехай вони пізнають —
Хто наша мати та чи мі діти?
Шоб всі знали, з ким дорога
Та до чого нам стреміти!

Т. М.

ПОЛАГОДЖУЙМО МИРНО НАШІ СПРАВИ.

У наших селах приходить часто до сусідської сутінки і спорів, найбільше літом у полі, та в своїй несвідомості деякі люди біжать просто до адвоката, кажучи: »я його навчу«, замісць самим полагодити непорозуміння.

Дуже часто в селянськім процесі, не виграє ані позовник, ані пізваний, лише гроші занесуть обі сторони »гадукатам«, опісля самі цього жалують, згадуючи, »ліпше було не скаржити«.

Ми повинні самі осудити кожне таке в громаді, маловажне діло або спори, бо і суддя в місті не є інакшою людиною, як ми. Нам треба більше освіти, а освіту отягнемо через читання добрих книжок, часописів, де часто находимо найважніші для нас закони.

Тому на першому місці треба давати гріш на часописи і добре книжки, бо їх видають люди знання, а читач від них бере добре приміри. Оцім способом даний гріш може принести нам самим в життю нераз велиki користi.

Коли станемо на бажаному ступені знання, тоді полагодимо розумно всякі наші справи між собою, один другому не буде дошклювати, станемо добрими суддями братнього життя, та не будемо нищити себе і ближнього, тільки будемо дороблятися взаємно шляхотного майна.

T. E.

Священик на Лемківщині повинен бути більше дипломатом, як політіком.

(Із записника священика).

В 75-літнію річницю смерти нашого найбільшого Генія Українки-Тараса Шевченка

Дня 9. березня ц. р. минуло 122 роки від уродин, а дия 10. березня минуло 75 літ від смерти найбільшого та найкращого нашого поета Тараса Шевченка.

Іого слова — це ясне палаюче сонце, що освітило нації злідні, кріпить у нас надію, подає нам силну руку у найтяжких хвилинах, що іх наш народ переживає. Поезія Шевченкових творів — це чаша невичерпана народна керниця цілющої води, що культурно каже змагатись нам за кращу нашу долю.

Іого заповіт — це наше народне євангелія — бо воно вказує нам світлі дні нашого народного Воскресіння.

Хто черпає у Шевченкові цей силу, освідомлює брат брата — цей гідно сповняє свій народний обов'язок.

* 1814 † 1861 1936

НОВИНИ

Дня 10. лютого ц. р. вечеромколо 9. год. було видко на місяці великий хрест. Люди різно, а на віть з страхом різні річи з тої причини предсказували. Цей хрест було видно в ясельському і горлицькому повіті, також бачили ми це чудне явище у Львові.

Дня 11. П. ц. р. в Горлицях численне наше духовенство Горлицького відпровадило тлінні останки помершого учителя Українця Онуфрія Браташа на місце вічного

спочинку. За похороном ішло дуже багато учительства. — В. І. П.

Дня 25, 26 і 27. м. м. відбулася друга серія реколекцій в Риманові-Здрою для нашого священства. Реколекціями проводив о. д-р Скуратець Ч. С. В. В. На духовні читання чомусь не було української книжки, лише польська і польські.

При кінці грудня минулого року помер в селі Фолюш, пов. Ясло Іван Павляк маючи 95 років. Се останній вже чоловік в тому селі, який відробляв ще панщину.

статках, не бракує нам ні хліба, ні солі. Сусіди шанують нас і бояться нас, однак треба нам бути осторожними: «Бдіть да не впадете в напасті» — як каже св. письмо. Ми живемо в приязні з татарським ханом і польськими князями звязки наші дружні, рівнож і з Литвою і Уграми. У нас тепер, слава Богу, мир. Користайте, дорогі браття, скріплюйте свої сили, помнажайте багацтва, щоб колись вітчині стали у пригоді!

І владика попрашивався з господарем та з гостями, поблагословив всіх і відіхав зі своїм двором до Сянока, до своєї літньої палати на «Владиче».

По відізді владики, бояри сяніцької землі, забавлялися до пізної ночі...

Юра Шкрумеляк

НАША ПРИСЯГА!

Ми є діти українські,
Хлопці та дівчата,
Рідний край наш: Україна,
Славна та багата.
Рідне небо: ясне сонце,
Місяць, зорі срібні.
Рідний народ: Українці,
Всі до нас подібні.
Рідна мова: нею вчились
Бога прославляти.
Рідна віра: Свята Трійця
І Пречиста Маті.
Присягаєм, наш край рідний
Над усе любити,
Рідний народ шанувати
І для нього жити.
Присягаєм, рідну віру
Завжди визнавати,
По українськи говорити,
Молитись, співати.
Як ріка в гору не піде,
Як сонце не згасне,
Так ми того не забудем,
Що рідне, що власне.
Що нам рідне, те нам буде
І красне і гоже, —
Присягаєм, що так буде!
Поможи нам, Боже!

(«Дзвіночок» ч. 44.).

Коротке вияснення.

Дня 8. січня 1934 р. одержала Адміністрація „Нашого Лемка“ з пошти посвідку, що о. Іван Полянський, в Смільнику, п. Лютовиська, пересилає 1 зл. (словами: один зл.) на передплату „Нашого Лемка“, відтак дня 1. VIII. — 0·30 зл. мабуть за „Першу Лемківську Читанку“, знову 26. X. 1·50 зл., переказом 8. III. 1935 р. 1 зл., та ч ком 6. XI. 1935 р. 1·50 зл. Вміжчасі зміняв цей „передплатник“ свою адресу, зо Смільника перенісся до Риманова-Живця (Здрою), пізніше до Корол. Воробліка та став канцлером. Це, що „Наш Лемко“ пише все правду про всіх і критично подає про всі прояви лемківського життя і різні обставини — о.І. Полянський в „Лемку“ називає „стало гавкат за гадючи фонди“. Отже ті гроши, що самими причинився до розбудови „Нашого Лемка“ — тепер їх називає „гадючими фондами“. Хто є тоді тою гадюкою? ... А живого часу та був собі в Сянці такий Ванцьо Леда. Його всі знали. Звичайно сидів під брамою костела, побіч Малого Ринку.

— Скажіть було йому — що нового, Ванцю? — то він кидав за вами палицею та кричав: Ти сам Леда!

Поширяйте „Нашого Лемка“.

Освітньо-виховна сторінка

Примітка: Досі не було в часописі „Наш Лемко”, докладних звідомлень з життя і діяльності читалень „Просвіта” на Лемківщині. Знаємо, що на Лемківщині живуть лемки-українці і багато з них свідомих, та існує кілька десять читалень „Просвіти”, з філією Т-ва „Просвіта” в Сяноці. Однак, незважаючи на докладне, як в дійсності виглядає і розвивається просвітнє життя на Лемківщині, поміж українцями лемками. Тому з початком березня 1936 р. місяця Свят Шевченка, починаємо — на сторінках „Нашого Лемка” **Освітньо-виховну сторінку**.

Тут будемо поміщувати, докладно і правдиво згадувати звідомлення з діяльності культурно-освітніх і виховних товариств на Лемківщині.

Перший такий звіт — по місцю історію з діяльності культурно-освітнього життя і діяльності читалень „Просвіти”, у Вислоці Горішнім пов. Сяноць, як однієї з чигалень на Лемківщині.

Теперішня Читальня „Просвіти”, у Вислоці Горішнім, в третьому ряду читалень, що були основані в тому селі. Першою, була читальня ім. М. Качковського, основана ще кільканадцять літ перед світовою війною. Про неї немає ніяких записок, тільки устно передають місцеві старці, що цю Читальню засновав, тодішній місцевий па-

Пролитий і прокурений гріш — ще гріш кинений в болото!

рох о. В. Ольшанський. Кажуть, що ця Читальня досить добре розвивалася; мала свій власний будинок (яого будова ще не була докінчена), що був побудований коштом місцевих громадян, коло приходства („попівства“), на другій стороні ріки Вислок. По виїзді тодішнього пароха о. Ольшанського, цей будинок членів (помер І. Шляхта і живучий іде Ф. Коцан) пішо Читальні, продали жидам до Буківська. Гроши за проданий будинок, десь пропали, в часі світової війни. До сьогоднішнього часу не залишилось ані сліду по тодішній Читальні Качковського, навіть з її бібліотеки не залишилось нічо.

Другою, була Читальня „Просвіти“, основана о. Волод. Пристаем, що був сотрудником у Вислоці Горішнім, в році 1922 р. Однак і ця Читальня не залишила по собі якось — сліду існування, життя та роботи. Вона була тільки на „папері“. Записок про працю цієї Читальні, не ведено, бо її небуло я-

коєсь праці, бібліотеки не мала. Членами її були тільки старші господарі. Молодіжи до неї не приєднували. Тож по кількох роках ця Читальня розвязалася сама через недбалство Відділу цеї Чигаліві „Просвіти“.

Третя з ряду сьогоднішня Читальня „Просвіти“ мала докладно списану працю, від самого її оснування. Про засновання теперішньої Читальні „Просвіти“, кілька літ по упадку попередньої, почав сумати Микола Малий, що скінчив Оільсько-Господарську Школу Т-ва „Просвіти“ в Милованю в році 1930. Але, він сам не був Пісновником, лише просив студента Дм. Блажейовського, щоб він зорганізував гурток — основників і заложив Читальню „Просвіти“, в Вислоці Горішнім, в часі свого поїзду на вакаціях в 1931 р. Він згодився на це і розпочав підготовляти заложення Чигаліві, ще в серпні 1931 р. Микола Малий, дав довгочасну (думку) до засновання Чигаліві „Просвіти“ в Вислоці Горішнім, але в часі підготовчої праці і основання Чигаліві не був привівний при цьому, бо був занятий в Кооперативній Молочарні в Ізденках, пов. Березів, на становищі молочаря.

Основниками Чигаліві „Просвіти“, були: Дмитро Блажейовський, Дмитро Матійць, Василь Галендря і Дмитро Гузиляк. Перший Гімн, студент, а 3-х рільників.

Подання і статути Т-ва „Просвіти“, підписали слідуючі **члени основниками** Чигаліві „Просвіти“: Дмитро Матійць рільник, літ 26; Дмитро Гузиляк, рільник, літ 36; Василь Галендря літ 22; Прокіл Софіонка, рільник літ 23; Михайло Сошпака, рільник, літ 21; Іван Матійць, рільник, літ 23; Гриць Бак, рільник, літ 28; Теодор Скірчак, рільник, літ 21; Іван Сошпака с. Вас., рільник, літ 23; Михайло Матійць, рільник, літ 22; Лука Фадат, рільник, літ 30; Ірина Соломон, рільниця, літ 34.

Правне існування Чигаліві „Просвіти“

Подання до Львівського Уряду, в справі дозволу оснування Чигаліві „Просвіти“, яке підписано 12 основників дня 6. вересня 1931 року, внесено 7. вересня 1931 р. Статут Т-ва „Просвіти“, який ухвалено Налзвичайними Зборами Т-ва „Просвіти“ у Львові, дня 5. III. 1924 р. і прийнято до відома Львівського Воєводського Уряду рескриптом з дня 2. травня 1924 р. Ч. 4883-24-I-3. підписаний

дня 6. вересня 1931 р. рескриптом з дня 12. вересня 1931 р. Ч. П. П. 118-11 Просв., на основі закону про створишення, § 12. з дня 15. XI. 1867 р. Дз. П. Ш. 134. Рескрипт, Львівський Воєводський Уряд переслав на руки Дм. Матійця, через Староство в Сяноці, підписанний Повітовим Старостою (Др. Ромуальд Клімус) дня 26. вересня 1931 р. Ч. 318-I.

Правне існування Чигаліві „Просвіти“ розпочалося 4. жовтня 1931 року, котрого то дні мали відбутися Основуючі Загальні Збори Чигаліві „Просвіти“. Не відбулися з цієї причини, що відпоручник Філії Петро Вевгельовський, який мав бути на зборах, не одержав у старости підгравничного пашпорту, якого жадала від його погранічна сторожа.

(Далі буде)

Югася Філь

ЦАР — ЗМІЙ.

Легенда-переказ.

V.

Мовчать у палахах
Дорадники сиві:
Їм бороди спилили у низ,
А брови — то хмари
Відвінні і мстиві...
І сопухом трупним
Гоне із спілнілих риз.

Мовчать і бандури
І танці весільні —
Неначе голодні
Бабуні бездільні.
І лицарі збройні,
Хоча ім співати уста:
Як маки червоні,
Про молодість свою
У чарак і воні
Рвуться, як размах погоні.

VI.
Не рушила груди
Їм скарга вогка,
Не випалив очей
Неправди вогонь.
А мовчанка в царстві —
В палахах змія
Закляття і диво
І месть і жага.
Не рванула серцем
Свята заповідь
І сонцем сповзла
По черепах днія.

»Бо кляття поклав тут
Пердівічний той дух,
Шо зловісно, дико реве;
Через тисячу літ він звелів
Сном попалити отсе
Палатнее царство«.
(Докінчення буде).

— o —

Пам'ятний день

Ясними, незатертими образами врізалися в тімку вдови Василіхи спомини з днів війни. Чимало днів уже поткотилося в чорну безодину від того часу, але Василіха не забула і ніколи не забуде одного дня, — жорстокого, сумного...

Ніцю не притиснить її болючих споминів. Колючим терням вблисили вони в її серце, витиснули потоки сліз із немічних очей.

Як лише заревіли гармати, ціарський приказ загарбав її найдорощих: коханого чоловіка Василя й найстаршого сина Олексу. Вони пішли...

Василіха зісталася бідувати з дрібними дітьми. Двоє іх було, як голубят. Молодшому Петрусею два роки мицело, старшому Степанкові се-мий добігав.

Ох Степанку, Степанку! Коби ти знав, як боліє материнське серце на загадку про тебе. Колись веселим щебетанням проганяв ти журбу матери. Тільки розради було в тяжкому життю, що твій невинний усміх. І бігли так понурі дні за днями, розяснювані твоїм безжурним сміхом та щебетом.

Аж прийшли вони... кати. Декотрі люди казали, що свої вони, приятелі. О, бодай такі приятелі були на світ не родилися.

Зарах як лиши прийшли забрали Василісі всі кури, ще й обкинули її хмарою проклонів. Та кури курми, Василіха тільки рукою махнула, ка-жуччи:

— Хай буде за всю школу.

Ба, колиб на тім скінчилася. Та ні. Вкороті витягнули з хліба чимале порося, що його Василіха близько рік годувала. Непомогли плач ні просьби, — звібрали.

— Щоб подавилися! — подумала Василіха. — Може вже тепер насниться?

Ой де там! Одного дня ранісенько, як лише сонічко викотилося за ліс, москалі знову прийшли. Просто пішли до стайні, відвязали Ружану, одиноку кормітельку Василішиних діточок і — вивели. Вибігла Василіха з хати, а з нею Петрусь та Степанко. Вхопила одною рукою за мотуз, а другою обняла Ружану за шию. Просила-благала:

— Пустіть, не забираєте! Хтож буде кормити моїх дрібних діточок? Та я лиш її одну маю. Змилуйтесь! Лишіть!

Непомогло; відтрутили її.

Степанкові тиснулися на очі пекучі слізози. Побачивши, що один жовнір — з густо начіпленими медальми на грудях — певно старшина командант, — зневажливо відштовхнув її матір, він не втерпів. Скочив,

шарпнув за мотуз.

— Не дам! — заявив і відважно глянув нахабі в очі.

Тамтого очі заіскрилися від гніву, як у гадюки і він нагайкою мах-мах Степанку по руках. Але Степанко не пущав. З болю сильніше стиснув мотуз, а як рука — того з медалями на грудях — з черговим ударом зблизилася до цього, він хап її і вкусиав.

— Ух мордо! Скотіно хахлацка! — прошипів солдат. Вміть сягнув рукою до кишені, витягнув звідтам щось маленьке лискуче і... трах! трах! трах! — затріскуто тричі.

У дивні-личні примари звинувся синий димок.

... Тра-ах... відгомоном відбилося в поблизу садку.

Степанка кольнуло щось в груди, обняло млісне тепло. Руки, що так взято стискали мотуз, розвільнилися, тіло охляло, захітався і впав.

Божевільний крик вирвався з грудей матери. Нещасної матери, що на її очах убито її рідну дитину. Вона зімліла повалилася на землю, туж коло свого Степанка.

Без перешкод відійшли солдати, забрали корову.

Вже не торгав за мотуз Степанко, — не благала Василіха, — не роздирала плачем понурої тишини.

Не знає, чи довго вона лежала на землі — чи ні, але як розтулились її павіки, вона запримітила тіло свого Степаночки, що лежав у калюжі сінепнілої крові.

Підвелася. Ніжно торкнула Степанка і поставила його на ноги. Горохом котились слози по зморщеному обличчю; вриваним голосом заводила:

— Степанку, Степаночку! Моя малесенька щебіточко... Устань... Розхили свої усточка, засмійся, промов хоч одне словечко, глянь на мене...

— Не забіжать вже його ноженята по сірій землі, не засміються безкровні усточка, ані не защебечуть вже, піколи-ніколи...

Даремно ждала Василіха свого Василя та Олексу, тоді як скінчилася війна. Десь інші приходили-верталися та про них й чутки ніякої... Тільки з малим Петрусом зісталася. Доглядала його як ока в голові, а він ріс і ріс...

І тепер він вже моторний молодець. Як тільки Василіха гляне на нього, тоді вона чує, що якийсь голос шепче їй: — Василіха, а дех твої синни?

— Де? — Степанка солдат убив, Олекса пропав десь без вісти, а третій Петрусь тут коло мене.

— Го-го! Він тут?... Та прийде час і той піде, але вже не за чужі ідеї. Він помстить: Василя, Олексу, Степанка...

— А нехай! Коби лиш скоріше... скоріше... скоріше!..

Петро Попередній.

Село Загутинъ колись і сьогодні

На північний захід від Сянока, в гарній гористій околиці положене село Загутинъ. Це чисто українське село. Про село оповідає передання, що на мінічно-східній стороні села на горі мали бути десь здавніх часів гути, чи смолярні і від того пішла назва Загутинъ. Ніяк на тій горі росте ліс і називається „Гутинъ“. Село лежить 4 км. від Сянока, одним кінцем при гостинці, що веде з Ліська до Сянока. До залізниці в простій лінії — 2 км. Село має назви: Горішній і Долішній кінець; Загорода, Когівка, Федорівка і Воля. Давно була в селі коршма, але жида винеслися, а коршму винаймив якийсь поляк, що продав пиво і „гербату“, та дві крамниці в наших руках. Через село веде громадська дорога без переїзду на друге село. Польові дороги: Крива, Фідирків путь, Порацька, Кліщівка і Загуминськими. Поля мають назви: Загуминки, Вуличинська, Жарки, на Скалі, Лучки, Горб великий і малій, Куті, Проторопи, (колись була копальня ропи в панським місці, але спілка посварилася і закинули, рури, якими добували ропу, засипали каміннями, але ропа виходить і селяни мають вигоду, бо беруть смарувати вози). Як бачимо, то Лемківщина дуже багата сторона українських земель, лише ми чомусь не знаємо покищо використати цих природніх скарбів. Закутя, За Верховином, Кружки, Рівні, Камениця, Лази, Басарево. Пасовиська: Вигія, Підскалою, Сигіт, Гай, Верховина; але ці пасовиська дуже бідні, бо по знесенню панщини, село дістало право випасу 300 моргів в двірськім лісі. Але перед 50 роками дідич підкупив війта і він продав йому це право за 7 моргів ліса для громади, і право пасті свою худобу, поки буде жити. Однаке як тільки дідич перевів справу, зараз війтови заборонив пасті і так загирилося наше пасовисько. Поодинокі місцевості в громадським лісі визиваються: За Когівкою, Банькирлад, Завій, у панськім: Ями, Запуст, Юркове, Пасіка, Під горами, Оса, Вапнярка, (колись добували вапно і була цегольня).

Потік Бродок пливє селом і впадає до Сяну; само село віддалене пів кілометра від Сяну. В лісі є два лічнічі джерела, одне сірчане, друге зване „лічна вода“, має помогати на ревматизм. Старі люди оповідають, що в давнині брали цю воду до пляшок і відсилали до Krakova, а зі Сянока приходили також міщухи і пили її. Тепер

Присилайте передплату!

звову призасули, хоч добре було об
заінтересуватися лічними часті-
нами цеф води.

Наша церква дерев'яна, побудо-
вана в 1902 р., стоїть на горбку,
гарно уладжена, під покровом св.
Косми і Даміана; старі річи з по-
передньої церкви віддано до «Лем-
ківського музею» в Сянці. У селі
є 160 хат з 1000 українського
 населення, але є вже також 85 по-
ляків, що осторонь держаться пра-
 своїх обійстях. Маємо читальню
«Просвіти» основаву 1932 р. в груд-
ні, що має 70 членів, мужеський
хор, Театральний і Самоосвітній
 Гурток. Бібліотека має 395 книжок,
 члени переважно молоді, а старші
 стороняються від читальні. Головою
 читальні є місцевий парох Впр.
 о. декан Іван Цегелик. Добре буде,
 якщо відповірчник сяніцької філії
 «Просвіти» частіше загляне в наш
 село та рефератами є відчитами
 оживить працю серед ідейної мо-
 лоді.

Ми чекаємо!

Михайло Цап

На «Рідну школу» переслав
 через Адміністрацію «Нашого Лем-
ка» Іван Філь з Фолюша к. Цек-
 лина — 250 зл.

Переписка Адміністрації

Вл. Ілько Грибіш з Бібрки: Часопис по-
 силаємо тому, що Ваша передплата вирівнена
 по кінець вересня ц. р. з Америки, присла-
 ні чеком 7. 2. ц. р. 1.25 зл. зачіслено
 по кінець ц. р. Вважаємо, що не скодить
 читати і «Нашого Лемка» і «Народно Справ-
 и». Широ Вас здоровимо.

Вл. Захар Рак Америка: прислані трохи
 зачіслено на цілорічну передплату для Івана
 Рака с. Семена з Фолюша, по кінець
 1936 р., Михайла Смаржа по кінець лютого
 1937 р., що разом прислали п. М. Майдани
 за брата і за себе по кінець 1936 р. та
 Ваша по кінець ц. р. Матеріали використа-
 ємо, бо цінні; за все широ Вам дякуємо та
 бажаємо кріпкого здоров'я з братнім гараз-
 дом.

Впр. о. М. Бурмич: 20. II. 1935 р. запла-
 чено по кінець червня 1936 р. — 5 зл.
 тому часопис посилаємо. Привіт.

Хв. Кружок «Р. Ш.» в Морхові має за-
 плачені чотири передплати з Америки по кі-
 нець 1936 р. належність прислав добродій
 Конка. Широ братні поздоровлення.

п. М. Мілян з Мощаниця: по справлению
 помістимо пізніше. Приєднайте нам перед-
 платників у Ваших сторонах. Гаражд.

Вл. Анна Осух Піттсбург: листа одержали

Брати Лемки в Америці і Канаді дайте доказ, що памя-
 таете про Рідні Сторони. Поможіть нашим братам піз-
нати правдиве світло національного освідчення.
Рідна Земля Вас кличе!

з подякою — часопис буде заплачений по
 кінець червня 1937 р. Приєднайте нам в
 Піттсбурку наших передплатників. Пересилаємо
 Вам зі Старого Краю широ братні по-
 здоровлення.

Коротка примітка: деякі наші читачі дома-
 гаються, щоб ми більше місяці призначували
 на поміщення дешеві, другі хочуть більше
 відомостей з цілого світа, та ще інші бажа-
 ють як найбільше наукових і цікавих опо-
 відань. Отож усім відповідаємо широ, що
 стараємося писати про всі прояви і важливі
 події, на Лемківщині і поза нею. Без-
 перечно, що раді би ми більше поміщувати
 різних новин, але я бачте покищо обєм
 часопису невеликий та ще до того не всі
 передплатники точно відновлюють передплату,
 так що дуже важко приходить нам пов'яз-
 ати кінці. Якщо кожний наш передплатник
 прислав би нам бодай одного нового перед-
 платника — тоді могли би ми видлати все
 більшіше число, та тим самим багато по-
 вого писати. Тому всі до передплати!

Посмійтесь кусцьок.

АХ, ТА ПУБЛІКА

На глухій провінції, в місточку Я.,
 відбувається якраз музичний попис мо-
 лоденької піаністки.

Імпресаріо заповідає:

— Зараз панна Надя відіграє на
 фортепіані сонату *де-моль*.

Голос із публіки:

Просимо, хай *де-мольє*.

ДОКАЗ ПРАВДИ

— Купець Розендуфт дістав листа
 від одного клієнта, що його сардинки

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

ЖАДАЙТЕ ВСЮДИ ТІЛЬКИ
 ПРАВДИВИХ УКРАЇНСЬКИХ
 ШЕВСЬКИХ КІЛКІВ

тільки з цим
 знаком

одинокої української
 фабрики

ДЕНДРА
у Львові

Добре уважайте, бо жицівський
 картель підшивається під наше опла-
 кування!!

НАСІННЯ

городовинні та госпо-
 дарські рослини
 буряків, трав, конюшин і
 т. і. городничі приладдя
 поручав інж. рільн.

Б. ПОПОВИЧ

Львів, Руська 20.
(напроти волоської церкви)
Жадайте цінників!

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ: За текстом, серед звич. оголошень: Ціла стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; чверть стор. — 75 зол.; одна сьома стор. — 40 зол.. Сторінка має 8 шапальти — за 1 мм. на 1-му шапальту — 30 сот.. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот.. Дрібні оголошення за слово 10 сот..

Дерев'яна Церква Успіння Пресв. Богородиці в Шляхотському Вороблиу, збуд. 1879 р.

є нічого. Він рішив переконатися. За якийсь час до згаданого клієнта приходить якийсь добродій і питає:

— Е у вас сардинки?

— Прошу дуже — відповідає ку-
пець.

— А чи маєте сардинки фірми Ро-
зендуфт?

— Розуміється.

— Але чи вони добрі?

— Алеж певно. Це найкращі сар-
динки у цілому світі.

— Дуже мене це тішить. Бо я є Ро-
зендуфт і бачу, що ваш лист до мене
був брехливий.

ЧОРНА МАГІЯ

— Як тобі подобався програма у
цирку?

— Надзвичайно! Особливо подобав-
ся мені той магік. Я дав йому фаль-
шиву п'ятьзолотівку, а він замкнув її
до пуделка і за хвилину віддав мені
правдиву п'ять-золотівку.

Ухо п'яного раба не чує брязку-
ту кайдан, в які він закутий!